

SZABLA WZ.1934 - LUDWIKÓWKA

Szabla kawaleryjska, ostatnia polska szabla bojowa. Początki prac nad nowym wzorem szabli sięgają 1925 r. W sierpniu 1928 r. rozpisano konkurs na opracowanie nowego wzoru szabli, jego rozstrzygnięcie nastąpiło 16 września 1931 r., a po wielu próbach i zmianach pierwszą partię wyprodukowano w kieleckiej [SHL-ce](#) pomiędzy 1934 a 1936 r. Szabla odznaczała się doskonałymi walorami techniczno-taktycznymi, przewyższając jakością obce szable kawaleryjskie. Głównie wytwarzano ze stali sprężynowej z huty Baildon w Katowicach (huta ta w okresie międzywojennym stanowiła jeden koncern z hutą Ludwików). Ciężar szabli z pochwą wynosi 1,46 kg, ciężar samej szabli: 0,91 kg.

Prze wybuchem II wojny światowej Wojsko Polskie miało na uzbrojeniu około 40 000 Ludwikówek. Jednostki kawalerii otrzymały je dla całego stanu przewidzianego w tabeli mobilizacyjnej (oraz wyjątkowo inne oddziały, np. 2 Pułk Artylerii Lekkiej).